

ἀρρήτους, αἰτινες πληροῦν τὴν ψυχὴν ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ δάσους, ἐν τῇ σιωπῇ τῆς νυκτός, ἐν τῇ γαλήνῃ τοῦ πελάγους.

Ὁ μόνος ἐφεξῆς τῆς ὑπάρξεώς του σκοπός, ἡ μόνη χαρὰ ἦτο ἡ διάπλασις τοῦ μικροῦ τούτου παιδός, τὸν ὅποιον τοῦ ἔστειλεν, ὡς ἔλεγεν, ὁ Θεός, διὰ τὰ τάμη τὴν μόνωσίν του, διὰ τὰ φαιδρῶν τὸν βίον του.

Φύσις ποιητικὴ καὶ ἀθρὰ ὁ Κίμων, ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ παιδός τούτου κατεσκευάζεν ἰνδαλμα προσόμοιον τῇ ψυχῇ του· καὶ δὲν ἤννοει ὅτι ἔβλεπεν ἐν αὐτῷ, ὡς εἰς καθρέπτην, τῶν ἰδίων αὐτοῦ αἰσθημάτων τὴν ἀνατύγιαν. Καὶ τὸ ἰνδαλμα τοῦτο τὸ λάμπον ἐκ καλλονῆς, τὸ φιλοτέχνημα τὸ τέλειον, τὸ ὅποιον ὁ ἀριστοτέχνης οὗτος τῆς ψυχῆς ἐλάττειεν, ὡς διὰ γλυφίδος, διὰ τῆς φαντασίας του τῆς ἀθρᾶς, τὸ περιέβαλλε καὶ τὸ ἐκόσμει, ὑπὸ τὸ κράτος ψυχικῆς ψευδαισθήσεως, δι' ἀπίρων φανταστικῶν ἀρετῶν.

Καὶ τοῦτο, διότι τὰ ἰσχυρὰ αἰσθήματα εἶναι ἰσχυρὰ, ὅχι ὡς ἐκ τῆς ἀληθοῦς καλλονῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ ἀντικειμένου τὸ ὅποιον ἐμπνέει αὐτά, ἀλλ' ἕνεκα τῆς καλλονῆς καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς ψυχῆς, ἐν τῇ ὁποίᾳ βλαστάνουν.

Ἄνευ τῆς ἐπιδράσεως τῶν αἰτίων τούτων ὁ Κίμων Ἀνδρεάδης ἤθελε διῶδει, ὅτι ἦτο πολὺ παράδοξος ὁ χαρακτήρ τοῦ παιδός τούτου.

Ἐδέχετο τὰς εὐεργεσίας, ὡς ὑποχρεωτικὰς διὰ τὸν προστάτην του, ὡς ἀπότισιν ἐπιβεβλημένης ὀφειλῆς, ψυχρῶς, ἀναισθητῶς. Τὰ ἀναρίθμητα δὲ δείγματα τῆς ἀγάπης τοῦ θεοῦ πατρός του ὅχι μόνον διωλιθθαινον ἐπὶ τῆς καρδίας του, ὡς ἐπὶ ἀδιαβρόχου ὑδάσματος τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὸν ἐστενοχώρου, τῷ ἐπροξένουν κάματον.

Ποτὲ οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ του δὲν ὑψώθησαν πρὸς τὸν Κίμωνα ὕψοι, μετὰ τὴν φωτεινὴν ἐκείνην λάμψιν, τὴν ὁποίαν διαχέει ἐπὶ τοῦ βλεπόμενου ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ ἀγάπη. Ποτὲ ἐν στιγμαῖς θλίψεων δὲν ἔσχεν ὁ Κίμων τὸ ἔρεισμα τρυφεροῦ λόγου, υἱικῆς θωπείας. Ἦτο ψυχρὸς καὶ ἐπιφυλακτικὸς, ὡς αἰλουρος θωπευόμενος, καὶ ὡς αἰλουρος ἐπὶ τέλους βαρυνόμενος καὶ πλήττων. Ὁ διάλογός του πρὸ τοῦ σχολείου μετ' ἐκείνου, ὅστις εἶχε λάθει παρ' αὐτῷ θέσιν πατρός, ἦτο πιστὴ εἰκὼν τῶν ἐνδιαθέτων αἰσθημάτων του. Ἀλλὰ μὴ καταλογίσετε εἰς ἔλλειψιν διορατικότητος τὴν ἀμβλυωπίαν ταύτην τοῦ Κίμωνος. Ἡ καρδιά του ἰσχυρῶς ἀγαπῶντος συσκοτίζει καὶ ἀποναρκώνει τοῦ πνεύματος τὴν διαύγειαν, ἀντιδρᾷ διαρκῶς κατὰ τῆς κρίσεως, καὶ τὴν ἐξουδετερώνει.

Πολλάκις ἐν τούτοις ἐγίνετο φῶς ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ Κίμωνος. Πολλάκις τῆς ψυχῆς τοῦ παιδός τούτου ἡ ζήρασις καὶ ὁ χαρακτήρ ὁ ἄκαρδος προσέπιπτον εἰς τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ. Ἀλλ' αἱ ἐλαφρυντικαὶ περιπτώσεις ἦσαν πάντοτε πρόχειροι, καὶ προθύμως πάντοτε ἐδημιούργει ὑπὲρ αὐτοῦ δικαιολογίας. Καὶ ὅταν ἐπειθετο, ὅτι τὸ ἠδίκησε τὸ θετὸν του τέκνον, ὅτι τὸ παρενόησε, τοῦτο δὲ καὶ συνέβαινε διαρκῶς, ἐπολλαπλασιαζόντο τότε θερμότερα τῆς ἀγάπης αὐτοῦ αἱ ἐκδηλώσεις.

Διότι ἀναπηδοῦν πάντοτε θερμαί, ἀνεξάντλητοι πάντοτε, τῆς συγγνώμης αἱ πηγαί, ἀπὸ τοῦ βάθους ἀγαπώσεως καρδίας.

[Ἐπεται συνέχεια]

EMMANOYHΛ Σ. ΛΥΚΟΥΔΗΣ

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

Λουλούδια παντοῦ χυμένα. Πρόσωπα γελαστὰ πηγαίνου καὶ ἔρχονται· ἡ οἰκοδόποινα, ἀφ' ἔρριψε μιὰ συμπληρωματικὴ ματιὰ εἰς ὅλα καὶ ἐφάνη εὐχαριστημένη, κλείεται στὸν κοιτῶνά της νὰ στολισθῇ καὶ νὰ γείνη πολὺ ὠραία, μὰ πολὺ ὠραία σήμερον γιὰ τὴν ἑορτὴ τοῦ συζύγου της. Πρὶν νὰ φύγῃ, γυρίζει τὴν ὑγρὴ ματιὰ της καὶ βλέπει στὸ τραπέζι, ἐμπρὸς στὸ πιάτο τοῦ συζύγου της, μικροῦλα ἀνθοδέσμη ἀπὸ ἀγροτικά λουλούδια.

Ξεύρει πῶς αὐτὴ ἡ ἀνθοδέσμη, θὰ τὸν συγκινήσῃ πολὺ. Κάθε λουλουδάκι ποῦ ἔκοπτε τὸ παχουλὸ χεράκι της, τὰ χεῖλη της ἐψιθύριζαν καὶ μιὰ εὐχὴ ἀληθινή, μέσ' ἀπὸ τὰ φυλλοκάρδια βγαλμένη. Τὰ σὺναζε στὴν κορφή τοῦ βουνοῦ.

Ἀμὲ ὁ φάκελλος ὁ πέτσινος ποῦ τοῦ τὸν κέντησε μὲ τὴν τέχνη! Κάθε βελονιά ἔχει καὶ τὴν ἱστορίαν της.

Καὶ οἱ παντοῦφλες ποῦ τοῦ κέντησε ἡ Πάνθηια, μὲ τὰ μικρὰ χεράκια της! Καὶ τὸ ποιημάκι ποῦ ἔγραψε ὁ Τοτός! Θὰ γείνη ποιητὴς αὐτὸ τὸ παιδί! Ἄ... νὰ τὸ ἰδῆτε. Καλὲ μὲ τί καρδιά γραμμένο!! σωστὸ ἀριστοτεχνηματάκι! Θὰ τοῦ τὸ διαβάσῃ στὸ τραπέζι.

Ἦγχε τὸ πρωὶ ὁ Κωστάκης νὰ φέρῃ τὸν πατέρα του. Ἐγουν πολλοὺς ξένους· ἔβαλαν τόσα ξύλα στὴ μέση τοῦ τραπέζιου (γιατὶ ἀνοίγει σὲ τέτοιαις περιστάσεσι) καὶ ἐνῶ σκλάβωσε ὅλη τὴν τραπέζαρία, τῆς φαίνεται μικρὸ.

Μόλις πρόφθασε νὰ στολισθῇ καὶ νὰ τοποθετήσῃ τὸν κεντημένο φάκελλο ἐπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Κωστάκη, γιὰ νὰ κυπήσῃ πρῶτος-πρῶτος στὰ μάτια του καὶ ἦλθαν οἱ παπᾶδες τῆς ἐκκλησίας.

Ὁ προϊστάμενος, ἐνῶ τοῦ φιλοῦσε τὸ χερί, τῆς ἔδωκε τὸ ὕψωμα γιὰ τὸν Κωστάκη καὶ ἄρχισαν νὰ μιλοῦν γιὰ τὸν ἱεροκήρυκα καὶ τὰ θέματά του. Μ' ἓνα νεῦμα, ἡ δούλα κατάλαβε, πῶς εἶνε ὦρα γιὰ γλυκὸ καὶ φέρνει ἀσημένιο δίσκο μὲ δυὸ εἰδῶν γλυκὸ καὶ μέσα σὲ κρυστάλλινα ποτηράκια κακάο. Σὲ λίγο, φέρνει καὶ τὸν καφέ μὲ ὠραία τούρτα (ἐργόχειρο δικό της) γιὰ βούτημα.

Πῶς τὸν ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν παπᾶ ἡ Θεοδώρα!! Αὐτὸς τὴν στεφάνωσε καὶ αὐτὸς βάπτισε τὰ παιδάκια της.

Ἐρχονται ἄλλοι φίλοι, ἄλλαις φιληνάδες καὶ κρυφακαρῶνουν τὴν ὠραία φρεσιά της καὶ τὴν τάξι τοῦ σπιτιοῦ της. Πάγει σὰν βολόγι τὸ σπίτι της. Καὶ σ' ὅλα ἐκείνη ἐπιστατεῖ.

Σταμάτησε ἓνα ἀμάξι καὶ ἡ Θεοδώρα τρέχει κάτω στὴν αὐλή. Βοηθεῖ τὸν πεθερό της νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸ ἀμάξι· καὶ φιλεῖ μὲ στοργὴ τὸ χερί του,

ποῦ τρέμει ἀπὸ τὰ γεράματα· κατόπι τὸν ὑποστηρίζει καὶ τὸν πάγει στὴν τραπέζα, γιατί εἶνε ὥρα τοῦ γεύματος.

Ὁ Τοτός λέγει τὴν προσευχή, ὁ παπᾶς εὐλογεῖ τὸ τραπέζι καὶ ἀρχίζουν ὄλοι καὶ ὄλαι νὰ τρώγουν μὲ ὄρεξη, τὰ καλομαγειρευμένα φαγητά. Ὅλες οἱ νύφες τοῦ γέρου καὶ ὄλοι οἱ γαμπροὶ εἶνε ἐκεῖ καὶ γελοῦν καὶ κἀμνουν προπόσεις καὶ τὰ παιδιὰ (στὸ τραπέζι τῶν μεγάλων καὶ αὐτὰ σήμερα) τρώγουν σὰν μεγάλοι.

Ὁ Τοτός παίρνει ἓνα ποτήρι στὰ χερᾶκια του καὶ ἀρχίζει νὰ ἀπαγγέλλῃ τὸ ποίημά του. Στὴν ἀρχὴ τὸ χερᾶκι του ἔτρεμε καὶ τὸ κρασί χοροπηδοῦσε μέσα· μὰ κατόπι πῆρε θάρρος καὶ ὅταν τελείωσε, βρέθηκε στὴν ἀγκαλιά τοῦ μπαμπᾶ του, ὁ ὁποῖος τὸν φιλοῦσε . . . τὸν ἔτρωγε ἀπὸ τὰ φιλιὰ.

Κατόπι ὁ Κωστάκης εἶδε τὸν φάκελλο, εἶδε τίς παντοῦφλες, σταμάτησε τὸ δακρυσμένο μάτι του στὴν ἀνοδοέσμη καὶ ἔσφιξε τὰ χερᾶκια τῆς Θεοδώρας.

*

Ὁ Κωστάκης ἦταν ὑπάλληλος σ' ἓνα μεγάλο ἔμπορο, ποῦ τὸν ἔλεγαν κ' ἐκείνον Κωστάκη Στρ.

Δυὸ τρεῖς μέρες πρὶν, διάβαζε καὶ ὁ ἐνδιαφερόμενος καὶ ὁ ἀδιάφορος στίς ἐφημερίδες, πῶς ὁ κ. Κωστάκης Στρ. δὲν δέχεται ἐπισκέψεις.

Τὸ σπίτι του βουβό, ἡ κυρία του ξαπλωμένη στὴν πολτρώνα, γέρνει τὸ κεφάλι τῆς βαρὺ ἀπὸ σκέψεις ἀμαρτωλῆς καὶ βλέπει συχνὰ τὸ ρολόγι, γιατί περιμένει τὸ γιαντὸ τῆς, ποῦ οἱ κακῆς γλωσσες λέγουν, πῶς εἶνε ἐρωμένος τῆς.

Ὁ Κύριος γύρισε ξημερώματα ἀπὸ τὴν ἐμπορικὴ λέσχη, ὅπου ἔχασε σπουδαῖα ποσὰ καὶ τώρα κοιμᾶται γιὰ νὰ ξεχάσῃ.

Τὸ παιδί τους βήχει, σκεπασμένο μὲ χίλιες φανέλες καὶ τρώγει παστίλια τῆς γιόμας. Ξεύρετε; ποτὲ δὲν ἔφαγε φωμί ἂν καὶ εἶνε πέντε χρονῶν. Τὸ ἀνατρέφουν λεπτὰ.

Ἐξάρνα, τῆς κυρίας τὰ μάτια ἀντὶ νὰ πᾶνε στὸ ρολόγι, πῆγαν κατὰ λάθος στὸν ἡμεροδείκτη καὶ βλέπει, πῶς εἶνε ἡ ἑορτὴ τοῦ συζύγου τῆς. Πετάχθηκε τρομασμένη, μὰ κατόπι χαμογέλασε καὶ καθήσυχασε· θυμήθηκε, πῶς ἐπρόλαβε νὰ γράψῃ στὴν ἐφημερίδα «πῶς δὲν δέχεται».

Ἐκείνη, ἂ γιὰ τοῦτο κάνεις δὲν ἔμπορεῖ νὰ πῆ τίποτε! ἐκείνη εἶνε γυναῖκα χωρὶς προλήψεις καὶ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς τύπους. Ἐπισκέψεις τυπικῆς καὶ εὐχῆς τυπικῆς . . . χυδαῖα πράγματα! συζυγικὴ στοργή, χίμαρα! φιλιὰ, ἀνοησία! Στὸν ἔρωτα ἐπίστευε—μὲ μιά μικρὴ διαφορὰ ὅμως· νὰ ἀγαπᾷ μὲν πάντοτε, μὰ ὄχι τὸ ἴδιο πρόσωπο.

— «Α, ὁ γιαντὸς . . . pauvre docteur! τὸ ξεύρει αὐτὸ! Ξεύρετε εἶνε εἰλικρινής» τοῦ τὸ εἶπε. Δὲν θέλει γελοῖους Ὀθέλλους στὸ κεφάλι τῆς. Μὰ ὁ συζυγὸς τῆς, δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξεύρῃ.

Ἡ ἑορτὴ τοῦ συζύγου τῆς, τῆς θύμιζε πῶς πέρου ἀγαποῦσε ἐκείνον τὸν χαριτωμένο γραμματέα τῆς Γαλλικῆς πρεσβείας. Κρυφὰ κρυφὰ ἀναστενάζει. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, πῶς ἐκείνη ἐκολακεύετο πολλῇ μὲ τὴν ἀγάπη αὐτοῦ τοῦ χαριτωμένου ἀν-

θρώπου, μὰ ἐκεῖνος . . . ἦτο χωρὶς καρδιά . . . πανδρεῦθηκε.

Αὐτὸ ὅμως τὸ ἔχει θαμμένο βαθειὰ στὴν καρδιά τῆς καὶ τὸν παρουσιάζει εἰς αὐτὴν, γιὰ θύμα τῆς ἀστασίας τῆς. Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ κανεὶς δυνατὰ, διότι ὑπάρχει φόβος μὴν τὸ μάθῃ ὁ γιαντὸς!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΩΤΟΚΡΙΤΟΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣΤΑΛΑΚΤΗ

Α'

Εἰς τὰ χωριά τῆς Κερκύρας εἶνε μεγάλη ἀστυρότητα ἀκόμη εἰς τὰ ἤθη, καὶ μάλιστα εἰς τὰ χωριά ποῦ εἶνε μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη. Μία φορὰ ὅμως ἦτανε πιλιό ἀστυρὰ ἀπὸ τώρα. Νὰ βλέπανε, λόγου χάρι, μιά νέα χωριατοπούλα νὰ μιλήῃ δυό, τρεῖς φορές μὲ κανένα νέο σὲ παράμερο τόπο, κρυφὰ, ὄχι μοναχὰ νύχτα, μὰ καὶ ἡμέρα μεσημέρι, ξέγραφέ τῆνε! τῆνε λογαριάζανε κακὴ γυναῖκα. Οἱ χωριατοπούλες, καὶ μάλιστα οἱ ὄριμες γιὰ γάμο, ἂν ἀπαντοῦσαν εἰς τὸ δρόμο, καὶ μάλιστα ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό, ἄντρα, παντρεμένοι ἢ ἀνύπαντρο, δὲν ἔπρεπε νὰ σηκώσουνε τὰ μάτια νὰ τὸν ἴδουνε, ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ περάσουνε βλέποντας κάτω εἰς τὴ γῆ, καὶ μὲ μεγάλη συστολὴ νὰ εἰποῦν μόνο «καλημέρ' ἀφέντη», «καλησπέρα τσ' ἀφεντιᾶ σας». Σὰν ἐνύκτανε, σούρουπα μάλιστα, οἱ γυναῖκες ἔπρεπε νὰ κλειστούνε στὸ σπίτι σὰν οἱ κόττες καὶ νὰ μὴ βγοῦνε παρὰ τὴν αὐγή, ἔστω καὶ γιὰ τὴν πιλιό μεγαλύτερη ἀνάγκη. Νὰ κλέψῃ ἓνας χωριάτης μιά χωριατοπούλα καὶ νὰ τὴν ἔχῃ εἰς τὸ σπίτι του ἀστεφάνωτη γιὰ πολὺν καιρὸ, ἦταν πρᾶμα σπάνιο, καὶ ἀκόμη πιλιό σπάνιο νὰ βγῆ μιά χωριάτισσα κακῆς διαγωγῆς· αὐτὴ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ χωριό καὶ νὰ πᾶν νὰ ζήσῃ ἄλλου, συνήθως εἰς τὴν πόλη. Πολλὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ συστήματα καὶ αὐτῆς τῆς ιδέας βασταῦνε ἀκόμα εἰς τὰ χωριά τῆς Κερκύρας. Τοῦτο τὸ ἀποδείχνει ἓνα περιστατικὸ ὅπου ἐστάθηκε, εἶνε λίγος καιρὸς, εἰς τὸ χωριὸ τῆς Μέσης, Στρογγυλή. Ἡ Μαρία Χ' ἦτανε πιασμένη (δηλαδὴ ἀρραβωνισμένη) μὲ τὸν Πίπη Ω' ἀπὸ μῆνες. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα οἱ νέοι ἐβλεπόντανε, μιλοῦσανε, μὰ . . . τίποτε περισσότερο! Μίαν ἡμέρα ὁ Πίπης βρῖσκει τὴ Μαρία μοναχὴ τῆς· ἐκαθόντανε ὁ καυμένος γιὰ ἓνα φιλί, ἓνα μοναχό! Δὲν ἤξερε λοιπὸν οὔτε αὐτὸς πῶς τοῦρθε καὶ τῆνε πιάνει ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἐφίλησε γλυκὰ στὸ στόμα. Μὰ τί τοῦ κόστισε αὐτὸ τὸ φιλί! Ἡ Μαρία δὲ χάνει καιρὸ καὶ τοῦ τραβάει ἓνα ἀνάποδο πρῶτα· καὶ ἔπειτα—θὰ τὸ πιστέψετε;—τοῦ κάνει καὶ μιά κατηγορίαν εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου τὴν ἐπρόσβαλε. Ἀκούς ἐκεῖ, ἀρραβωνιαστικὴ νὰ κατηγορῆ εἰς τὸ δικαστήριον, ὅπου τὴν ἐφίλησε, ποιόν; τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς!—«Μὰ, τῆς λέει καὶ ὁ μαῦρος ὁ δικαστής, δὲν θὰ γένῃ σὲ λίγο ἄντρας σου; δὲν εἶνε δικός σου; τί μεγάλη λοιπὸν